

Sygn. akt I CSK 619/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powódki  
do rozpoznania i zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa  
- Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800,- (jeden  
tysiąc osiemset) złotych tytułem części kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki J. D. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 lipca 2012 r., którym oddalone zostało powództwo o zapłatę przez pozwaną Skarb Państwa kwoty 9.365.000 złotych z tytułu bezprawnej nacjonalizacji lasów. Przyczyną oddalenia powództwa i apelacji był brak podstawy prawnej roszczeń powódki.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła wyrokowi Sądu Apelacyjnego naruszenie prawa materialnego, tj. art. 417 k.c. w związku z art. 77 ust. 1 i innymi przepisami Konstytucji poprzez niewłaściwą wykładnię, wobec bezczynności legislacyjnej w zakresie art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju. Z tym przepisem powiązany jest zarzut naruszenia art. 417<sup>1</sup> k.c. w związku z art. 2 i 7 oraz innymi przepisami Konstytucji. Ostatni zarzut dotyczy naruszenia art. 417 k.c. w związku z powołanymi przepisami Konstytucji i art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z art. 1 Protokołu nr 1 Konwencji poprzez brak zastosowania, a także uznanie legalności dekretu z 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 386 § 4, art. 328 § 2, art. 229, art. 228 § 1 k.p.c. w związku z powołanym art. 7 ustawy z 2001 r. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa - Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania z uwagi na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącej powołał się występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Obie podstawy dotyczą art. 7 powołanej ustawy z 2001 r. Zagadnienie prawne dotyczy wyjaśnienia, czy

wskazany przepis oznacza oświadczenie złożone w imieniu Państwa Polskiego, uznające co do zasady roszczenia dawnych właścicieli lasów. Potrzeba wykładni wskazanego przepisu odnosi się do zaniechania legislacyjnego i niewykonania art. 7 powołanej ustawy, daty wyrządzenia szkody i bezkarności „organów władz” i „bezzradności władzy sądowniczej”, zwłaszcza że w odniesieniu do tzw. mienia zabużańskiego wydano przepisy regulujące rekompensaty.

Samo sformułowanie wniosku i przyjęcie skargi wskazuje, że profesjonalny pełnomocnik skarżącej nie dostrzegł ugruntowanego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także podobnych poglądów doktryny o tym, jaka powinna być treść wniosku i jego uzasadnienie. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, dotycząc prawomocnych orzeczeń sądowych. W szczególności nie jest trzecią instancją. Zagadnienie prawne winno być zatem precyzyjnie sformułowane i uzasadnione w oparciu o orzecznictwo i stanowisko doktryny, stanowiąc profesjonalny wywód prawny. Nie wystarczy powołać się na wybrane orzeczenia, pomijając inne, zwłaszcza te, w których znalazła się już odpowiedź na podnoszoną kwestię prawną. Wykazał to pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną. Brak jest zatem interesu publicznego, który przemawiałby za przyjęciem skargi w celu wyjaśnienia problematycznych lub niejasnych elementów obowiązującego systemu prawnego. Nie została również wykazana rozbieżność w orzecznictwie sądów, rozpoznających podobne sprawy. Należy natomiast przyznać rację skarżącej, że nie jest wystarczająco uregulowana sytuacja w całym zakresie tzw. roszczeń repriwatyzacyjnych, jednak to nie oznacza odpowiedzialności cywilnej, która mogła powstać w okolicznościach niniejszej sprawy, nie uzasadniając jej ponownego badania poprzez zgłoszony wniosek.

Z tych względów należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach należnych od skarżącej na rzecz pozwanego z zastosowaniem art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[aw]